בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ה', ב' ב תשס"ו (02 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עונש המוות בישראל [סיום המאמר מאתמול]
דוד הוציא להורג את מי שבישר לו על מות שאול והשלים את מיתתו, ואת הקושרים שרצחו את איש בושת, בנו של שאול. שלמה המלך הוציא להורג את אחיו, אדוניה בן חגית, באשמת קשר, את יואב בן צרויה על רצח, ואת שמעי בן גרא על שביזה את אביו דוד.[מלכים א', פרק ב']

התקופה הבתר תנ"כית
הסנהדרין הייתה דנה דיני נפשות ב- 23 דיינים. נדרשו שני עדים כשרים שראו את האדם מבצע את העבירה. היתרו בו שהמעשה שהוא מתכוון לעשות אסור ועונשו יהיה מוות, והאדם אמר שלמרות זאת הוא מבצע את העבירה. עדותם היתה נחקרת בחקירת שתי וערב והם אף היו מאוימים על ידי בית הדין באיומים שונים שימסרו את האמת בלבד. אם היה נפסק עונש מוות, היה הנידון מוצא ל"בית הסקילה" ושם היה מוצא להורג. לפני שהגיעו לבית הסקילה, היה מתוודה, ואז היו משקים אותו בסם על מנת להקטין את כאביו. אם הוא נידון לסקילה היו זורקים אותו מגובה בניין 2 קומות. אם לאחר זאת הוא עדין חי, היו זורקים עליו מהגג אבן גדולה מאד. אם לאחר זאת, עדיין היה בחיים היו כל העם רוגמים אותו באבנים. בגמרא מובא שאף אדם לא הגיע לשלב של רגימתו באבנים על ידי העם. אם הוא נידון לשריפה, היו פותחים את פיו בכח וזורקים לפיו פתילה בוערת. אם נידון להרג, היו עורפים את ראשו, ואם נידון לחנק היו קושרים סביב צווארו מין צעיף, והיו מושכים משני הצדדים עד שהיה נחנק.
גזר הדין בוצע ע"י העדים שהזהירו אותו שלא יעשה את העבירה. חז"ל לא ראו את עונש המוות בעין יפה. במסכת מכות פרק ז' מסופר כי "סנהדרין ההורגת אחת בשבוע נקראת חובלנית (בשבוע - בשבע שנים). רבי אליעזר בן עזריה אומר: אחת לשבעים שנה. רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים: אילו היינו בסנהדרין לא נהרג אדם מעולם". מאז שבטלה הסנהדרין, אין פוסקים דיני נפשות בישראל (על פי דין תורה).
בגלות ניתנה לקהילות במקומות ובזמנים מסוימים הסמכות להוציא להורג, והיא מומשה על פי תקנות אותן קהילות ולאו דווקא לפי הדינים המקראיים והתלמודיים.
[http://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A2%D7%95%D7%A0%D7%A9_%D7%9E%D7%95%D7%95%D7%AA]

לבל ניכנס לשבת בלי דברים מתוקים יותר – זווית אחרת על החיים...
פותחת פרשתנו השבת, פר' 'תרומה' במלים, **"...דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו. ...ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם."** [שמות כ"ה 8,2]
אומרים חז"ל: צדיקים, "**ממונם חביב עליהם יותר מגופם**". וקשה הדבר להבין – איך יאה לצדיקים לחבב כל-כך את הממון? אמר על כך רבה של לובלין, הרב מאיר שפירא ז"ל: הצדיקים יודעים כמה פעולות טובות אפשר לפעול בממון: להחיות בו נפשות, להחזיק בני תורה, להקים מוסדות תורה – דברים שאי אפשר לעשותם בעזרת הגוף בלבד. לפיכך, מחבבים הם את הממון יותר מגופם. לעומת זה, בעלי התאווה שמבזבזים את כל ממונם רק לשם תענוגות הגוף, הרי לגביהם כל עצם הממון אינו אלא בשביל הגוף, וממילא חביב עליהם גופם יותר מממונם... [מעינה של תורה]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים "א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 17^{16}	(י-ם): 17^{02}	(ת"א): 17^{17}	(חיפה): 17^{08}
צאת השבת	(ב"ש): 18^{15}	(י-ם): 18^{16}	(ת"א): 18^{18}	(חיפה): 18^{17}

פרשת השבוע: **"תרומה"** [שמות כ"ה 1 – כ"ז 19] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.